

dalej jako „u.i.o.ś”), Burmistrz Miasta i Gminy Kańczuga pismem z dnia 17 grudnia 2020 r. wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Przeworsku i Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Krośnie o wydanie opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko ww. przedsięwzięcia.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Przeworsku w opinii z dnia 4 stycznia 2021 r. nr PSNZ.9020.5.3.2021 – pod względem spraw sanitarno-higienicznych i ochrony zdrowia ludzi niw występuje potrzeba przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko ww. przedsięwzięcia i nie jest wymagany raport.

W dniu 4 stycznia 2021 r. Dyrektor Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Krośnie wydał opinię nr RZ.ZZŚ.1.435.215.2020.AB, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko nie jest wymagane.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie w dniu 18 stycznia 2021 r. nr WOOŚ.4220.15.21.2020.NH.4 wyraził opinię, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, o ile spełnione będą określone przez niego warunki.

Burmistrz Miasta i Gminy Kańczuga decyzją z dnia 29 stycznia 2021 r. nr RGN.6220.1.4.2020.KR orzekł o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko dla wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i określił istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania ww. przedsięwzięcia, tj.:

1. Wycinkę drzew i krzewów należy przeprowadzić poza okresem lęgowym ptaków, tj. poza okresem 1 marca – 15 października. W przypadku zaistnienia konieczności dokonania wycinki drzew i krzewów w ww. okresie lęgowym, możliwe jest wykonanie prac jedynie w przypadku potwierdzenia przez ornitologa (obserwacje te powinny się odbyć w okresie 1-3 dni przed terminem planowanej wycinki), że dany krzew lub drzewo nie jest wykorzystywane przez ptaki jako miejsce gniazdowania, jak również że wycinka nie będzie stanowiła zagrożenia dla innych gniazdujących w sąsiedztwie ptaków.
2. Prace ziemne oraz inne prace związane z wykorzystaniem sprzętu mechanicznego lub urządzeń technicznych, prowadzone w zasięgu rzutu pionowego koron drzew nieprzeznaczonych do wycinki i co najmniej 2 m na zewnątrz od tego zasięgu, należy wykonywać w sposób jak najmniej im szkodzący, tj. w szczególności:
 - pnie drzew zabezpieczyć przed uszkodzeniami mechanicznymi na czas przebudowy np. poprzez ich owinięcie matami wiklinowymi lub słomianymi, a następnie ich oszalowanie deskami do wysokości 1,5 -2,0 m (w zależności od wysokości drzewa);
 - wykopy wykonywane w strefie korzeniowej drzew (co najmniej w zasięgu okapu korony) przeprowadzać ręcznie lub niewielkimi koparkami;
 - przycinanie korzeni należy prowadzić ostrymi, zdezynfekowanymi narzędziami tnącymi, niedopuszczalne jest rwanie i miażdżenie systemów korzeniowych, nie należy uszkadzać korzeni szkieletowych (odpowiedzialnych za statykę drzewa), nie należy zabezpieczać ran po cięciach żadnymi preparatami;
 - nie obsypywać ziemią pni drzew powyżej wysokości 0,2 m ponad pierwotny poziom terenu i krzewów powyżej wysokości 0,1 m ponad pierwotny poziom terenu.
3. Prace ziemne związane z budową, przebudową oraz umocnieniem rowów i ceku należy wykonać poza okresem rozrodu płazów, tj. poza okresem 1 marca – 30 czerwca.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ pierwszoinstancyjny naprowadził, że przedmiotowe zamierzenie zostało zaliczone przez Inwestora do przedsięwzięć wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 62 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839). Tym samym przedsięwzięcie zakwalifikowano do grupy mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, których

- 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy.

Innymi słowy, w przypadku przedsięwzięć wymienionych w § 2 rozporządzenia kwalifikacyjnego organ właściwy ma obowiązek przeprowadzić ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W odniesieniu do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko do wniosku należy załączyć raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 74 ust. 1 pkt 1; w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia).

Obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie kryteria wskazane przez ustawodawcę (w art. 63 ust. 1 u.i.o.ś). Zgodnie z art. 63 ust. 3 u.i.o.ś. obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stwierdza się obligatoryjnie, jeżeli:

- 1) możliwość realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, jest uzależniona od ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- 2) z karty informacyjnej przedsięwzięcia wynika, że realizacja przedsięwzięcia może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, organ określa jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, stosując przepisy art. 68 u.i.o.ś.

W przypadku gdy organ właściwy wyda postanowienie, w którym stwierdzi potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 82 u.i.o.ś. Ostatnim składnikiem każdej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której wydanie było poprzedzone przeprowadzeniem oceny oddziaływania na środowisko, jest zgodnie z art. 82 ust. 3 ustawy charakterystyka przedsięwzięcia, stanowiąca załącznik do decyzji.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 u.i.o.ś. w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Decyzja ta wydawana jest po uzyskaniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 1a. Zgodnie z ust. 1a tego przepisu - w decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2).

Na gruncie rozpatrywanej sprawy Inwestor zakwalifikował planowane przedsięwzięcie do przedsięwzięć wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 62 rozporządzenia, tj. drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 lub obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg lub obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Tym samym przedsięwzięcie zostało zaliczone do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu może być wymagane.

W związku z powyższym, organ prowadzący postępowanie w pierwszej instancji wystąpił pismem z dnia 17 grudnia 2020 r. do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Przeworsku i Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Krośnie o wydanie opinii co do potrzeby przeprowadzenia

oceny oddziaływania na środowisko ww. przedsięwzięcia oraz określenie w przypadku potrzeby ewentualnego zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla przedmiotowej inwestycji. Wyżej wskazane organy wyraziły opinie, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie jest wymagane przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko o ile zostaną spełnione warunki określone przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie. Wszystkie warunki określone przez wskazane organy zostały ujęte w sentencji zaskarżonej decyzji organu I instancji.

W rozpatrywanej sprawie miał zastosowanie przepis art. 74 ust. 3 u.i.o.ś. zgodnie, z którym jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z tym przepisem jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej (§ 1); dzień, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej wskazuje się w treści tego obwieszczenia, ogłoszenia lub w Biuletynie Informacji Publicznej. Zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej (§ 2). Do zastosowania tego przepisu upoważniała Burmistrza regulacja zawarta w art. 74 ust. 3 u.i.o.ś. według którego jeśli liczba stron postępowania w sprawie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W art. 49 § 1 k.p.a. ustawodawca wskazał na trzy rodzaje zawiadomienia. Dokonał tego przy użyciu alternatywy nierozłącznej "lub", która oznacza możliwość wystąpienia tylko jednego z elementów alternatywy lub tylko drugiego, ale także możliwość wystąpienia ich obu. W konsekwencji art. 49 § 1 k.p.a. należy interpretować nie jako wymagający zastosowania wyłącznie jednej ze wskazanych w nim form publicznego ogłoszenia, ale jako wymagający zastosowania takich wymienionych w nim rodzajów zawiadomienia (wszystkich lub tylko niektórych), które zrealizują cel przepisu, czyli skuteczne poinformowanie stron o wydaniu decyzji. Wymaga to uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (por. wyrok WSA w Białymstoku z 21 stycznia 2019 r., II SA/Bk 792/18, LEX nr 2616538).

W złożonym odwołaniu strony zarzuciły naruszenie przepisów postępowania administracyjnego poprzez brak zapewnienia stronom postępowania czynnego udziału w toku postępowania oraz błędne pouczenie w treści decyzji o prawie odwołania, które wprowadziło strony w błąd. W sprawie WSA w Rzeszowie w wydanym wyroku jednoznacznie stwierdził, że użyta przez organ I instancji formuła ogłoszenia była wadliwa przez co doszło do oczywiście błędnego pouczenia stron postępowania co do skutków zaniechania zapoznania się przez strony z wydaną decyzją oraz terminu wystąpienia skutku uznania zawiadomienia za dokonane. W konsekwencji strony postępowania zostały również pozbawione prawa do pouczenia ich o prawie wniesienia odwołania oraz o terminie i sposobie jego wniesienia (art. 107 § 1 pkt 7 k.p.a.). Decyzja z dnia 29 stycznia 2021 r. zawierała jedynie ogólną formułę o prawie wniesienia odwołania w terminie 14 dni „od daty doręczenia decyzji” za pośrednictwem organu I instancji. Sąd stwierdził, że konsekwencją wadliwego pouczenia organu I instancji o terminie zapoznania się z treścią wydanej decyzji oraz skutkach upływu tego terminu jest wadliwość pouczenia zawartego w samej decyzji. Zatem wobec wadliwej realizacji określonego w art. 49 § 2 k.p.a. w zw. z art. 107 § 1 pkt 7 k.p.a. i w zw. z art. 9 k.p.a. warunku pouczenia stron o prawie do wniesienia odwołania od decyzji organu pierwszej instancji ogłoszonej w trybie art. 49 k.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3 u.i.o.ś. w zakresie terminu zapoznania się z treścią decyzji oraz skutkach upływu tego terminu (rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia

odwołania), zachodzą podstawy do zastosowania art. 112 w zw. z art. 9 k.p.a. oraz uznania, że tak rozumiane błędne pouczenie stron o warunkach wykonania prawa do wniesienia odwołania od decyzji, o której wydaniu zawiadomiono strony na podstawie art. 74 ust. 3 u.i.o.ś. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. nie może szkodzić stronom. Zatem jeżeli strony zgodnie z treścią pouczenia wynikającego z decyzji organu I instancji po doręczeniu na ich żądanie jej odpisu wniosły w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego odpisu odwołanie od tej decyzji, to należy przyjąć, że termin do wniesienia odwołania został zachowany.

W ocenie organu odwoławczego, w przedstawionych okolicznościach faktycznych sprawy złożone odwołania uznać należy za złożone z zachowaniem ustawowego terminu i podlegają rozpatrzeniu przez organ odwoławczy.

W złożonych odwołaniach, tożsamej treści, strony zaskarżyły wydaną decyzję w całości zarzucając jej naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 7 k.p.a. w zw. z art. 10 k.p.a. poprzez niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia stronom postępowania możliwości czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w konsekwencji czego skarżąca została pozbawiona możliwości obrony swoich praw z uwagi na wadliwość czynności podejmowanych przez organ I instancji, a co za tym idzie nie mogła ona brać i nie brała udziału w istotnej części postępowania;
- art. 8 k.p.a. w zw. z art. 9 k.p.a. poprzez ich niezastosowanie polegające na braku należytego i wyczerpującego poinformowania stron postępowania o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego,
- art. 112 k.p.a. poprzez umieszczenie błędnego pouczenia w przedmiotowej decyzji co do prawa odwołania w przypadku publicznego obwieszczenia decyzji oraz udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej, a co za tym idzie wprowadzeniem w błąd skarżącej co do terminu do prawa wniesienia odwołania od decyzji.

Wniesiono o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia i zasądzenie od organu I instancji na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu złożonego środka zaskarżenia wskazano, że publiczne obwieszczenie nastąpiło w okresie lutego 2021 r., a ze względu na panującą epidemię koronawirusa ogólny dostęp petentów do urzędów był w znacznym stopniu ograniczony. Powyższy stan faktyczny uniemożliwił stronom postępowania na zapoznanie się z treścią przedmiotowej decyzji w wyznaczonym terminie. Nadto w znacznej mierze stronami postępowania są osoby w podeszłym wieku nie posiadający dostępu do urządzeń elektronicznych z dostępem do Internetu, aby móc zapoznać się z treścią decyzji zamieszczonej w Biuletynie Informacji Publicznej. Wskazano na błędne pouczenie zawarte w treści zaskarżonej decyzji wprowadzające w błąd, w konsekwencji czego została pozbawiona możliwości wniesienia odwołania w wyznaczonym terminie.

Odwołanie zawiera zarzuty dotyczące wyłącznie naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów postępowania w zakresie braku zapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania, nie realizowaniu obowiązku informacyjnego oraz błędnego pouczenia co do prawa wniesienia odwołania. Nie sformułowano natomiast zarzutów merytorycznych dotyczących samej decyzji o stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko i określeniu istotnych warunków korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania planowanego przedsięwzięcia.

O ile zarzuty w zakresie błędnego pouczenia o prawie odwołania i związanej z tym błędnej formuły publicznego ogłoszenia uznać należy za słuszne, które jak już zostało wyżej wskazane skutkują zastosowaniem art. 112 k.p.a., o tyle pozostałe zarzuty w zakresie naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą odnieść zamierzonego przez odwołujących skutku w postaci uchylenia decyzji organu pierwszej instancji.

Strony w drodze publicznego obwieszczenia były zawiadamiane przez Burmistrza o każdym etapie prowadzonego postępowania. Z akt sprawy wynika, że w dniu 17 grudnia 2020 r.

zawiadomiono strony postępowania w drodze publicznego obwieszczenia o wszczęciu postępowania i wystąpieniu do organów współdziałających oraz możliwości zapoznania się z aktami sprawy. W dniu 20 stycznia 2021 r. stosownie do treści art. 10 § 1 k.p.a. zawiadomiono o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych materiałów i dowodów oraz zgłoszonych żądań. Wszystkie zawiadomienia zamieszczono na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta i Gminy Kańczuga, na stronie Biuletynu Informacji Publicznej oraz na tablicy ogłoszeń w miejscowości Pantalowice. Zatem zarzuty dotyczące braku staranności organu w zapewnieniu stronom postępowania możliwości czynnego udziału w każdym stadium postępowania i braku możliwości obrony praw odwołujących uznać należy za nieuzasadnione. Nadto strony postępowania nie precyzują jakie konkretnie prawa zostały naruszone wydaniem zaskarżonej decyzji.

Zauważyć należy, że brak pouczenia albo błędne pouczenie nie wpływa na istnienie decyzji, czy też jej ważność. Stwierdzenie takiej wady w toku instancji nie uzasadnia uchylecia tego aktu. Z błędnym pouczeniem mamy do czynienia, kiedy zawarte w rozstrzygnięciu pouczenie nie odpowiada przepisom prawa. Kodeks postępowania administracyjnego przewiduje jednak, że błędne pouczenie w decyzji co do prawa odwołania lub skutków zrzeczenia się odwołania albo wniesienia powództwa do sądu powszechnego lub skargi do sądu administracyjnego nie może szkodzić stronie, która zastosowała się do tego pouczenia (art. 112 k.p.a.). To oznacza, że błędnie pouczona strona ma możliwość skutecznego uchylecia się od skutków uchybienia terminu, do którego doszło w wyniku zastosowania się do wadliwego pouczenia.

Jednocześnie wyjaśnić należy, że organ odwoławczy może wydać decyzję kasacyjną na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., gdy wystąpią łącznie następujące przesłanki:

- a) postępowanie przed organem I instancji było prowadzone z naruszeniem przepisów postępowania;
- b) konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Inne wady postępowania lub inne wady decyzji organu I instancji nie mogą być uznane za normatywną podstawę do wydania przez organ odwoławczy decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 k.p.a. Z kolei naruszenie przepisów postępowania w stopniu uzasadniającym przyjęcie, iż wystąpiła pierwsza przesłanka, zachodzi:

- a) gdy organ pierwszej instancji nie przeprowadził w ogóle postępowania wyjaśniającego;
- b) gdy postępowanie wyjaśniające zostało przeprowadzone, ale z rażącym naruszeniem przepisów procesowych;
- c) gdy nastąpiło naruszenie przepisów postępowania przez nieustalenie istotnych okoliczności faktycznych, niezbędnych do prawidłowego zastosowania normy prawa materialnego (por. B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, k.p.a. Komentarz 2017, s. 728-729; J.P. Tarno, Uprawnienia decyzyjne organu odwoławczego w świetle znowelizowanego art. 138 k.p.a. (w:) Analiza i oceny zmian k.p.a. w latach 2010-2011, red. M. Błachucki, T. Górzyńska, G. Sibiga, Warszawa 2012, s. 231, A. Kabat, op. cit., t. 3 do art. 64e).

Zatem samo naruszenie przepisów postępowania przez organ pierwszej instancji, chociaż jest konieczną przesłanką uchylecia decyzji, nie jest przesłanką wystarczającą. Zakończenie postępowania odwoławczego w sposób kasacyjny wymaga bowiem dodatkowo stwierdzenia, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia (por. wyrok NSA z dnia 15 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 2804/14).

W ocenie składu orzekającego organ I instancji miał wystarczające przesłanki by wydać zaskarżoną decyzję o stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa dróg gminnych publicznych nr G110740R Pantalowice – Siedlecza i Nr G110789R Pantalowice – Rondo miejscowości Pantalowice w gminie Kańczuga wraz budową i przebudową infrastruktury technicznej” dla wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i określeniu istotnych warunków korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania ww. przedsięwzięcia. W trakcie postępowania dokonano uzgodnień, które potwierdzają dopuszczalność realizacji planowanej inwestycji,

jednocześnie wprowadzając dodatkowe obowiązki dla Inwestora, zatem warunki realizacji przedsięwzięcia zostały wyznaczone prawidłowo.

Organ odwoławczy wskazuje, że działania organów administracji publicznej uprawnionych do prowadzenia postępowania i podejmowania orzeczeń, podporządkowane są przede wszystkim zasadzie praworządności zawartej w art. 6 k.p.a. i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wymaga ona bezwzględnej zgodności z prawem każdej czynności procesowej, w tym – podejmowanej przez organ administracji publicznej w ramach przyznaných kompetencji – czynności orzeczniczej. Dla realizacji zasadniczego celu postępowania administracyjnego jakim jest rozstrzygnięcie sprawy, pierwszorzędne znaczenie ma ustalenie obowiązującej normy prawa, odpowiedniej dla rozstrzygnięcia danej sprawy. Natomiast niezbędnym elementem prawidłowego zastosowania normy prawnej jest prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy. W ścisłym związku z przywołaną wyżej zasadą praworządności pozostaje zasada prawdy obiektywnej. Stosownie do wyrażonej w art. 7 k.p.a. zasady prawdy obiektywnej, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. To na organie administracji zgodnie z art. 77 k.p.a. ciąży bezwzględny obowiązek wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego oraz dochowania w tym względzie procedury. Zgodnie z tą regułą organ prowadzący postępowanie ma obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy k.p.a. Zasada prawdy obiektywnej nakłada więc na organ prowadzący postępowania obowiązek określenia z urzędu jakie dowody są niezbędne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz obowiązek przeprowadzenia tych dowodów z urzędu. Zdaniem tut. Kolegium organ I instancji uczynił zadość wyżej wskazanym obowiązkom.

Na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego tut. Kolegium doszło do przekonania, że w rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji. Szczegółowa analiza zebranego przez Burmistrza Miasta i Gminy Kańczuga materiału dowodowego nie wykazała konieczności eliminacji zaskarżonej decyzji z obrotu prawnego. Postępowanie przeprowadzono w sposób prawidłowy, zapewniając stronom postępowania czynny udział w każdym jego stadium, a zaskarżona decyzja odpowiada swą treścią normie prawnej wyrażonej w art. 107 § 3 k.p.a. Zgodnie więc z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest o s t a t e c z n a.

POUCZENIE:

Stronom przysługuje prawo zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skargę składa się za pośrednictwem SKO w Przemyślu, na adres: Samorządowe Kolegium Odwoławcze, ul. Borelowskiego 1, 37-700 Przemyśl.

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu administracyjnym określonym w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369) – dalej p.p.s.a.

W myśl art. 299 § 2 p.p.s.a. jeżeli strona nie ma miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu albo siedziby w Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i nie ustanowiła pełnomocnika do prowadzenia sprawy mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę

w Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązana wraz z wniesieniem skargi ustanowić pełnomocnika do doręczeń mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarga może podlegać opłacie sądowej na zasadach określonych w Dziale V wyżej powołanej ustawy w wysokości określonej przepisami Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., Nr 221, poz. 2193 ze zm.).

Stosownie do treści art. 239 § 1 p.p.s.a. nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych:

- 1) strona skarżąca działanie, bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach:
 - a) z zakresu pomocy i opieki społecznej,
 - b) dotyczących statusu bezrobotnego, zasiłków oraz innych należności i uprawnień przysługujących osobie bezrobotnej,
 - c) dotyczących chorób zawodowych, świadczeń leczniczych oraz świadczeń rehabilitacyjnych,
 - d) ze stosunków pracy i stosunków służbowych,
 - e) z zakresu ubezpieczeń społecznych,
 - f) z zakresu powszechnego obowiązku obrony,
 - g) udzielania cudzoziemcom ochrony,
 - h) dotyczących dodatków mieszkaniowych;
- 2) prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka;
- 3) kurator strony wyznaczony przez sąd orzekający lub przez sąd opiekuńczy dla danej sprawy;
- 4) strona, której przyznane zostało prawo do pomocy w postępowaniu przed sądem administracyjnym (prawo pomocy), w zakresie określonym w prawomocnym postanowieniu o przyznaniu tego prawa.

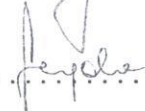
Zgodnie z art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania prawo pomocy, które obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Przemyślu z siedzibą w Przemyślu informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych - RODO (DZ. U. UE. L. Z 2016 r. Nr 119, str.1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: <https://www.przemysl.sko.gov.pl/index.php> w zakładce ochrona danych osobowych.

Przewodniczący

.....

Członek

.....

Członek

.....

Otrzymują:

1. Burmistrz Miasta i Gminy Kańczuga - z prośbą o podanie do publicznej wiadomości w trybie określonym w art. 85 ust. 3 ustawy z dnia z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, w związku z art. 49 k.p.a.
2. Strony postępowania według wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszej decyzji – w aktach sprawy
3. BIP i tablica ogłoszeń
4. Aa